

Ας κτίσουμε μαζί τον κόσμο που φανταζόμαστε!



Κλείνει τα μάτια και φαντάζεται έναν κόσμο ωραίο κι ασφαλή, χωρίς όπλα, πολέμους και μιζέρια. Έναν κόσμο ειρηνικό, στον οποίο τα παιδιά μπορούν να ονειρεύονται και να δημιουργούν. Τα χέρια της αγκαλιάζουν στοργικά την υδρόγειο, όπως μια μάνα το λαβωμένο παιδί της. Τα άσπρα της μαλλιά, σύμβολο της σοφίας της, απλώνονται σαν ένα πέπλο προστασίας γύρω από τη Γη. Φέρει στεφάνι από κλαδιά ελιάς. Το χρώμα

του δέρματός της δεν είναι ούτε λευκό ούτε σκούρο ούτε ερυθρό ή καλύτερα είναι συνάμα ερυθρό, σκούρο και λευκό, γιατί το μόνο χρώμα δέρματος που γνωρίζει είναι αυτό της Ανθρωπιάς.

Το πρόσωπό της θελκτικό, μα γεμάτο πόνο για την κατάντια του πλανήτη που έχει πια φτάσει στο αμήν! Πόσοι ακόμα άνθρωποι θα σκοτωθούν στο όνομά της; Πίσω από τα μαλλιά της, δεσπόζει δυστυχώς το χακί, το φόντο της δυστυχίας. Ας το μετατρέψουμε, επιτέλους, στο πράσινο της ελπίδας! Μπορούμε, άραγε;

Κλείσε κι εσύ για μια στιγμή τα μάτια, αγαπητέ δέκτη της αφίσας... Φαντάσου τον κόσμο που επιθυμείς, τον κόσμο που αξίζει σε σένα, στα παιδιά σου, στα παιδιά των παιδιών σου. Έλα να τον κτίσουμε μαζί! Η ειρήνη είναι η μόνη επιλογή! Εμείς, τα παιδιά της Γης, θα μεσολαβήσουμε για χάρη της ανθρωπότητας. Θα υψώσουμε ευλαβικά τα χέρια μας στη θεά Ειρήνη, παρακαλώντας την να σώσει τον πλανήτη. Η φωνή μας θα δυναμώσει, καθώς θα ενωθεί με την ασίγητη λαλιά του Αριστοφάνη και θα ηχήσει σαν κρότος διαμέσου των αιώνων: ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν!



Πηγή:

Αριστοφάνους, Ειρήνη, στ. 1108, μετάφρ. Θρ. Σταύρου

ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

Μείνε για πάντα κοντά μας εσύ, σεβαστή μας Ειρήνη.



